

libertate potiti bona ejus invadendi jam hauserant a cupiditatem.

Theodulfi Epitaphium ^a.
(Mabill. Analect., t. I, ex pervetusto cod. Vitoniano.)

Illius cineres saxo servantur in isto
Qui quondam populus præsul et abba fuit.

^a Theodulfum natione Italum fuisse tradunt, hoc est (uti Sirmondus opinatur) ex Gallia Cisalpina. Speriam seu Hesperiam ipsi patriam tribuit epitaphium : sed æquivocum est nomen istud, aliquando Italiam, aliquando Hispaniam significans. Vetus chronicon a Chesnio editum in Historiæ Franciæ tomo III rem definit pag. 336 his verbis : « Floruit etiam his temporibus apud urbem Aurelianensem Theodulfus episcopus, qui propter scientiæ prærogativam qua pollebat, a memorato imperatore Carolo Magno ab Italia in Gallias adductus, et Floriacensem ab eo abbatiam et Aurelianensem simul meruit episcopatum. » At his obstat quod Theodulfus ipse se ex Hispania ortum esse non obscure innuit in Parænesi ad iudices, his versibus :

Mox sedes, Narbona, tuas urbemque decoram

Non noster genitus, noster habeatur alumnus :
Protulit hunc Speria, Gallia sed nutriti.
Urbs populosa satis Ligerim super Aurelianus,
Quæ olim læta fuit hoc residente Patre.
Proh dolor ! hunc pepulit propria de sede malignus
Mœnibus his traditur exsul et exsul erat.

Tanghous, occurrit quo mihi læta cohors.
Reliquæ Gæticæ populæ, simul Hespera turba
Me consanguineo fit duce læta sibi.

Ubi Theodulfus consanguineos vocat Hespericæ populos in Septimania degentes, qui ex Hispania eo confluerant. Nisi si consanguineos dicit hoc nomine, quod ex eadem gente tam Gothi illi Septimanicæ populæ, quam Ostro-Gothi in Italia degentes, ex quibus procreatus esset Theodulfus, processissent. Mortuus est Theodulfus anno 821, exsiliæ 7, veneno necatus, sive in reditu, ut in chronico præcitato legitur, sive post reditum Aurelianos, ut apud Letaldum Mitiacensem Monachum in libro de Miraculis sancti Maximini abbatis. Theodulfi obitus in Necrologio nostro monasterii Sancti Germani Pratensis, ante annos 800 exarato, reponitur xiv Kal. Octobris.

^a THEODULFI

AURELIANENSIS EPISC.

^b CAPITULA AD PRESBYTEROS PAROCHIÆ SUÆ.

THEODULFUS fratribus et compresbyteris nostris Aurelianensis parochiæ sacerdotibus, in Domino salutem.

I.

Quod subditarum plebium profectum curare debeant, et de dignitate sacerdotum.

Obsecro vos, fratres dilectissimi, ut erga subditarum plebium profectum et emendationem vigilantissima cura laboretis : quatenus illis viam salutis ostendentes, et eos verbis et exemplis instruentes, et vos de eorum profectu, et nos de vestro, Domino nostro Jesu Christo auxiliante, fructuosos illi manipulos reportemus. Obsecro etiam fraternitatem vestram, ut hæc capitula, quæ ad emendationem vitæ breviter digessi, assidue legatis, et memoriæ commendatis, et eorum sive sanctarum scripturarum lectione mores componatis, vitam emendatis, et cum subditis plebibus, opitulante Domino, ad regna

coelestia pergere certetis. Veraciter nosse debetis et semper meminisse, quia nos, quibus regendarum animarum cura commissa est, pro his qui nostra negligentia pereunt, rationem reddituri sumus : pro his vero quos verbis et exemplis lucrati fuermus, præmium æternæ vitæ percipiemus. Nobis enim a Domino dictum est, *Vos estis sal terræ* (Matth. v, 13). Quod si populus fidelis cibus est Dei, ejus cibi condimentum nos sumus. Scitote vestrum gradum nostro gradui secundum et pene conjunctum esse. Sicut enim episcopi Apostolorum in Ecclesia, ita nimirum presbyteri cæterorum discipulorum Domini vicem tenent ; et illi tenent gradum summi pontificis Aaron, isti vero filiorum ejus. Unde oportet vos semper memores esse tantæ dignitatis, memores

^a *Theodulfi*. Theodulfum tradunt ex Italia, hoc est, ut opinor, ex Gallia Cisalpina in hanc nostram a Carolo magno translatum fuisse, donatumque episcopatu Aurelianensi. Hoc vero ex Theodulfo ipso constat, et Missi dominici amplissima præfectura Caroli ejusdem benevolentia functum esse in utraque provincia Narbonensi, et familiarem ipsi, quoad vixit, inter intimos perseverasse. Post Caroli excessum, non dispari primis annis in gratia fuit apud Ludovicum filium ; a quo et Stephano papæ in Galliam venienti jussus est obviam honoris causa procedere. Cæterum delatus ut particeps conjurationis Bernardi regis adversus patrum, episcopatu spoliatus, atque in monasterium relegatus est apud Andegavos. Quod ille crimen ut constanter usquequaque pernegavit, ita non defuerunt qui per invidiam conflatum affirmarent. Absolutus tandem, dum ad suos redit,

^b mortuus dicitur, anno, ut apparet, 821. Cætera libri ejus docebunt : in quibus si qua erunt, in versibus præsertim, quæ tanquam ab usu communi abhorrentia minus arideant, meminerit lector verborum nævos esse, qui multiplici rerum fructu et utilitate compensantur.

^b *Capitula ad presbyteros*. Librum hunc Theodulfus, et post illum similes alios Herardus Turo-nensis et Riculfus Suessionensis, eo quod capitulatum concepti distinctique essent, capitula et capitularia nuncuparunt, quemadmodum et legum regiarum codices, ut iisdem nominibus eamdem ob causam appellarent, temporum quoque illorum nos obtinuit. Sic enim et apud Græcos *κατάλογα* similiter dicta sunt, Marci verbi gratia eremitæ, Diadochi, Nili, aliorumque opuscula ascetica, et Agapeti parænetica, et cætera id genus *διὰ παραίων* composita.

vestræ consecrationis, memores sacræ quam in A manibus suscepistis unctionis, ut nec ab eadem dignitate degeneretis, nec vestram consecrationem irritam faciatis, nec manus sacro unguine delibutas peccando polluatis, sed cordis et corporis munditiam conservantes, plebibus exemplum bene vivendi præbentes, his quibus præestis ducatum ad cœlestia regna præbeatis.

II.

Quod lectioni et orationi assidue vacandum sit.

Oportet vos et assiduitatem habere legendi, et instantiam orandi, quia vita viri justi lectione instruitur, ornatur, et assiduitate lectionis munitur homo a peccato, juxta illum qui dicebat: *In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. cxviii, 11)*. Hæc sunt enim arma, lectio videlicet et B oratio, quibus diabolus expugnatur: hæc sunt instrumenta quibus æterna beatitudo acquiritur: his armis vitia comprimuntur: his alimentis virtutes nutriuntur.

III.

Quod lectioni succedere debeat operatio.

Sed et si quando a lectione cessatur, debet manus operatio subsequi, quia otiositas inimica est animæ, et antiquus hostis, quem a lectione sive ab oratione vacantem invenerit, facile ad vitia rapit. Per usum namque lectionis discetis qualiter et vos vivatis, et alios doceatis: per usum orationis, et vobis et his quibus in charitate conjuncti estis prodesse valebitis; per manuum operationem et corporis macerationem, et vitiis alimenta negabitis, et C vestris necessitatibus subvenietis, et habebitis quod necessitatem patientibus porrigatis.

IV.

Quo apparatu ad synodum venire debeant.

Quando more solito ad synodum convenitis, vestimenta, et libros, et vasa sancta, cum quibus vestrum ministerium et injunctum officium peragitis, vobiscum deferte; nec non duos, aut tres clericos, cum quibus missarum solemniam celebratis, vobiscum adducite, ut probetur quam diligenter, quam studiose Dei servitium peragatis.

V.

Quæ cura esse debeat panis, vini, et aquæ, in missis celebrandis.

Panes, quos Deo in sacrificium offeritis, aut a vobis D ipsis, aut a vestris pueris coram vobis, nitide ac studiose fiant, et diligenter observetur ut panis, et vinum, et aqua, sine quibus missæ nequeunt celebrari, mundissime atque studiose tractentur, et nihil in his vile, nihil non probatum inveniatur, juxta illud quod ait Scriptura: *Sit timor Domini vobiscum, et cum diligentia cuncta facite (II Par. xix, 9)*.

VI.

Ut feminæ ad altare, dum missæ celebrantur, non accedant.

Feminæ missam, sacerdote celebrante, nequaquam ad altare accedant, sed locis suis stent, et ibi sacerdos earum oblationes Deo oblaturus accipiat. Memores enim esse debent feminæ infirmitatis suæ

atque sexus imbecillitatis, et idcirco sancta quælibet in ministerio Ecclesiæ contingere pertimescant; quæ etiam laici viri pertimescere debent, ne Oxæ pœnam subeant, qui dum arcam Domini extraordinarie contingere voluit, Domino percussente interiit (II Reg. vi).

VII.

Ut sacerdos missam solus non celebret.

Sacerdos missam solus nequaquam celebret, quia sicut illa celebrari non potest sine salutatione sacerdotis, responsione plebis, admonitione sacerdotis, responsione nihilominus plebis, ita nimirum nequaquam ab uno debet celebrari. Esse enim debent qui ei circumstant, quos ille salutet, a quibus ei respondeatur, et ad memoriam illi reducendum est illud Dominicum: *Ubicunque fuerint duo vel tres in nomine meo congregati, et ego in medio eorum (Matth. xviii, 20)*.

VIII.

Ut in ecclesiis præter res sacras alia non recondantur.

Videmus crebro in ecclesiis messes et fenum congeri, unde volumus et hoc penitus observetur, ut nihil in ecclesia præter vestimenta ecclesiastica, et vasa sancta, et libros recondatur: Ne forte, si alia ibi quam oportet negotia exercentur, a Domino audiamus: *Domus mea domus orationis vocabitur; vos autem fecistis eam speluncam latronum (Matth. xxi, 13)*.

IX.

Ut nemo deinceps, præter paucos qui id meriti sint, in ecclesia sepeliatur.

Antiquus in his regionibus in ecclesia sepeliendorum mortuorum usus fuit, et plerumque loca divino cultui mancipata, et ad offerendas Deo hostias præparata cœmeteria sive polyandria facta sunt. Unde volumus ut ab hac re deinceps absterneatur, et nemo in ecclesia sepeliatur, nisi forte talis sit persona sacerdotis, aut cujuslibet justi hominis, quæ per vitæ meritum talem vivendo suo corpori defuncto locum acquisivit. Corpora vero quæ antiquitus in ecclesiis sepulta sunt nequaquam projiciantur, sed tumuli qui apparent profundius in terram mittantur, et pavimento desuper facto, nullo tumulorum vestigio apparente, ecclesiæ reverentia conservetur. Ubi vero tanta est multitudo cadaverum, ut hoc facere difficile sit, locus ille pro cœmeterio habeatur, ablato inde altari et in eo loco constructo, ubi religiose et pure Deo sacrificium offerri valeat.

X.

Ut vaniloquia et profanæ actiones in ecclesia prohibeantur.

Non debetis ad ecclesiam ob aliam causam venire, nisi ad laudem Domini et ejus servitium faciendum. Disceptationes vero, et tumultus, et vaniloquia, et cæteræ actiones ab eodem sancto loco penitus prohibendæ sunt. Ubi enim Dei nomen invocatur. Deo sacrificium offertur, angelorum frequentia inesse non dubitatur, periculosum est tale aliquid dicere vel agere quod loco non convenit. Si enim Dominus illos de templo ejecit qui victimas

quæ sibi offerrentur emebant vel vendebant, quanto A magis illos iratus inde abjiciet qui mendaciis, vaniloquiis, risibus et hujuscemodi nugis locum divino cultui mancipatum fœdant (*Matth. xxi, 12*)?

XI.

Ut missæ nisi in ecclesia non celebrentur.

Missarum solemnità nequaquam alibi nisi in ecclesia celebranda sunt, non in quibuslibet domibus et in vilibus locis, sed in loco quem elegerit Dominus, juxta illud quod scriptum est: *Vide ne offeras holocausta tua in omni loco quem videris, sed in loco quem elegerit Dominus, ut ponat nomen suum ibi* (*Deut. xii, 13*).

XII.

Ut feminae cum presbytero non habitent.

Nulla femina cum presbytero in una domo habitet. Quamvis enim canones matrem, et sororem, et hujuscemodi personas, in quibus nulla sit suspicio, cum illo habitare concedant, hoc nos modis omnibus idcirco amputamus, quia in obsequio sive occasione illarum veniunt aliæ feminae quæ non sunt ei affinitate conjunctæ, et eum ad peccandum illiciunt.

XIII.

Ut presbyteri ab ebrietate et tabernis abstineant, nec temere cum quibuslibet conviventur.

Observandum vobis est, ut et vos ab ebrietate abstineatis, et ut plebes subditæ abstineant prædicetis, et neque per tabernas eatis bibendo aut comedendo, neque domos aut vicos curiositate qualibet peragretis, neque cum feminis aut cum quibuslibet impuris personis convivia exerceatis. Nisi forte paterfamilias quilibet vos ad domum suam invitaverit, et cum sua conjuge et prole velit vobiscum spiritali gaudio lætari, et verborum vestrorum refectionem accipere, et vobis refectionem carnalem charitatis officio exhibere; oportet enim, ut si quando quilibet fidelium carnalibus vos reficit epulis, a vobis reficiatur epulis spiritalibus.

XIV.

Ne aliarum ecclesiarum fideles ad suam ecclesiam pertrahere nitantur.

Nullus presbyter fidelibus sanctæ Dei Ecclesiæ de alterius presbyteri parochia persuadeat, ut ad suam ecclesiam concurrant relicta propria ecclesia, et suas decimas sibi dent; sed unusquisque sua ecclesia et populo contentus, quod sibi non vult fieri alteri nequaquam faciat, juxta illud Evangelicum: *Quæcunque vultis ut faciant vobis homines, hæc eadem facite illis* (*Matth. vii, 12*). Quisquis autem contra hæc constituta venerit, aut his monitis nostris reniti tentaverit, aut gradum se sciat amissurum, aut in carcere longo tempore detinendum.

XV.

Ne alienos item clericos sollicitent.

Hoc quoque modis omnibus prohibemus, ut nullus vestrum alterius clericum sollicitet aut recipiat, quia gravis de hac re in sacris canonibus sententia est.

XVI.

De his qui alienas ecclesias muneribus ambiunt.

Si quis presbyter inventus fuerit alicui clerico aut laico munera dare, aut dedisse, ut ecclesiam alterius presbyteri subripiat, sciat se pro hac rapina et sæva cupiditate, aut gradum amissurum, aut in carceris ærumna longo tempore penitentiam agendo detinendum.

XVII.

Ut parvulis aliarum parochiarum ægrotantibus baptismum non negent.

Si parvulus ægrotans ad quemlibet presbyterum baptismi gratia de cujuslibet parochia allatus fuerit, ei baptismi sacramentum nullo modo negetur. Si quis hoc munus petenti concedere detrectaverit, et ille parvulus absque baptismatis gratia mortuus fuerit, noverit se ille qui eum non baptizavit, pro ejus anima rationem redditurum.

XVIII.

Ut vasa sacra in alios usus non detorqueant.

Nullus presbyter seu laicus præsumat calicem, aut patenam, aut quælibet vasa sacra et divino cultui mancipata, ad alios usus retorquere. Nam quicumque de calice sacro aliud bibit præter Christi sanguinem qui in sacramento accipitur, et patenam ad aliud officium habet quam ad altaris ministerium, deterrendus est exemplo Baltassar qui dum vasa Domini in usus communes assumpsit, vitam pariter cum regno amisit (*Dan. v*).

XIX.

Ad quas scholas mittere consanguineos suos possint, si velint.

Si quis ex presbyteris voluerit nepotem suum, aut aliquem consanguineum, ad scholam mittere, in ecclesia Sanctæ Crucis, aut in monasterio Sancti Aniani, aut Sancti Benedicti, aut Sancti Liffardi, aut in cæteris de his cœnobiiis quæ nobis ad regendum concessa sunt, ei licentiam id faciendi concedimus.

XX.

Ut scholas ipsi habeant in quibus fidelium parvulos gratis erudiant.

Presbyteri per villas et vicos scholas habeant, et si quilibet fidelium suos parvulos ad discendas litteras eis commendare vult, eos suscipere et docere non renuant, sed cum summâ charitate eos doceant, attendentes illud quod scriptum est: *Qui autem docti fuerint fulgebunt quasi splendor firmamenti; et qui ad justitiam erudiunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates* (*Dan. xii, 3*). Cum ergo eos doceant, nihil ab eis pretii pro hac re exigant, nec aliquid ab eis accipiant, excepto quod eis parentes charitatis studio sua voluntate obtulerint.

XXI.

Vita Christiana compendiosa instituto.

Cum ergo omnium sanctarum Scripturarum pagina instrumentis honorum operum refertæ sint, et per sanctarum Scripturarum campos possint inveiri

arma quibus vitia comprimantur et virtutes nutriantur, libuit nobis huic nostro capitulari inserere sententiam cujusdam Patris de instrumentis honorum operum, in qua magna brevitate quid agi quidve vitari debeat, continetur. In primis Dominum Deum tuum diligere ex toto corde, tota anima, tota virtute, deinde proximum tanquam teipsum. Deinde non occidere, non adulari, non facere furtum, non concupiscere, non falsum testimonium dicere, honorare omnes homines, et quod sibi quis fieri non vult, alii ne faciat. Abnegare semetipsum sibi, ut sequatur Christum. Corpus castigare, delicias non amplecti, jejunium amare, pauperes recreare, nudum vestire, infirmum visitare, mortuum sepelire, in tribulatione subvenire, dolentem consolari. A sæculi actibus se facere alienum. Nihil amoris Christi præponere, iram non perferre, iracundiæ tempus non reservare, dolum in corde non tenere, pacem falsam non dare, charitatem non derelinquere. Non jurare, ne forte perjures. Veritatem ex corde et ore proferre, malum pro malo non reddere, injuriam non facere, sed et factam patienter sufferre. Inimicos diligere, maledicentes non maledicere, sed magis benedicere. Persecutionem pro justitia sustinere. Non esse superbum, non violentum, non multum edacem, non somnolentum, non pigrum, non murmurosum, non detractorem. Spem suam Deo committere. Bonum aliquid in se cum viderit, Deo applicet, non sibi: malum vero semper a se factam sciat, et sibi reputet. Diem judicii timere, gehennam expavescere, vitam æternam omni concupiscentia spiritali desiderare, mortem quotidie ante oculos suspectam habere. Actus vitæ suæ omni hora custodire. In omni loco Deum se respicere pro certo scire. Cogitationes malas cordi suo advenientes mox ad Christum allidere, et seniori spiritali patefacere. Os suum a malo vel pravo eloquio custodire, multum loqui non amare, verba vana aut risui apta non loqui, risum multum aut excusum non amare. Lectiones sanctas libenter audire, orationi frequenter incumbere, mala sua præterita cum lacrymis vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri. De ipsis malis de cætero emendare, desideria carnis non perferre. Volentatem propriam odisse, præceptis sacerdotis et præceptoris in omnibus obedire, etiam si ipse aliter, quod absit, agat, memores illius Dominici præcepti: *Quæ dicunt facite, quæ autem faciunt facere nolite* (Matth. xxiii, 5). Non velle dici sanctum antequam sit, sed prius esse quod verius dicatur. Præcepta Dei factis quotidie adimplere, castitatem amare, nullum odisse, zelum et invidiam non habere, contentionem non amare, elationem fugere, et seniores venerari, juniores diligere. In Christi amore pro inimicis orare. Cum discordantibus ante solis occasum in pacem redire, et de Dei misericordia nunquam desperare. Ecce hæc sunt instrumenta artis spiritalis, quæ cum fuerint a nobis die noctuque incessabiliter adimpleta, et in die judicii reconsignata, illa merces nobis a Domino

A recompensabitur, quam ipse promissit: *Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus his qui diligunt eum* (Isai. lxiv, 4; I Cor. ii, 9).

XXII

Ut omnes fideles orationem Dominicam et symbolum discant.

Commonendi sunt fideles ut generaliter omnes, a minimo usque ad maximum, orationem Dominicam et symbolum discant; et dicendum eis, quod in his duabus sententiis omne fidei Christianæ fundamentum incumbit, et nisi quis has duas sententias et memoriter tenuerit, et ex toto corde crediderit, et in oratione sæpissime frequentaverit, catholicus esse non poterit. Constitutum namque est ut nullus chrismetur, neque baptizetur, neque a lavacro fontis illius suscipiatur, neque coram episcopo ad confirmandum quemlibet teneat, nisi symbolum et orationem Dominicam memoriter tenuerit, exceptis his quos ad loquendum ætas minime perduxit.

XXIII.

Ut omnes bis saltem quotidie, mane et vespere, Deumorent.

Dicendum illis ut singulis diebus qui amplius non potest, saltem duabus vicibus oret, mane scilicet et vespere, dicens symbolum, vel orationem Dominicam, vel: Qui plasmasti me, miserere mei, vel etiam: Deus, propitius esto mihi peccatori, et Deo gratias pro quotidianæ vitæ comitatibus, et quia se ad imaginem suam creare dignatus sit, et a pecudibus segregare. His actis et solo Deo creatore suo adorato, sanctos invocet, ut pro se intercedere ad majestatem divinam dignentur. Hæc faciant quibus basilicæ locus prope est, in basilica: qui vero in itinere, aut pro qualibet occasione in silvis aut in agris est, ubicunque enim ipsa hora matutina vel vespertina invenerit, sic faciat, sciens Deum ubique præsentem esse, dicente Psalmista: *In omni loco dominationis ejus* (Psal. cii, 22); et, *Si ascendero in cælum, tu ibi es* (Psal. cxxxviii, 8), etc.

XXIV.

De observantia diei Dominici.

Diei vero Dominici, quia in eo Deus lucem condidit, in eo manna in eremo pluit, in eo Redemptor humani generis sponte pro salute nostra a mortuis resurrexit, in eo Spiritum sanctum super discipulos infudit, tanta esse debet observantia, ut præter orationes, et missarum solemnias, et ea quæ ad vescendum pertinent, nihil aliud fiat. Nam et si necessitas fuerit navigandi, sive itinerandi, licentia datur, ita dumtaxat, ut horum occasione missa et orationes non prætermittantur. Conveniendum est sabbato die cum luminaribus cuilibet Christiano ad ecclesiam, conveniendum est ad vigiliis sive ad matutinum officium. Concurrentium est etiam cum oblationibus ad missarum solemnias. Et dum ad ecclesiam convenitur, nulla causa dici debet vel audiri, nulla jurgia sunt habenda: sed tantummodo Deo vacandum est, in celebratione videlicet sacrorum officiorum, et exhi-

bitione eleemosynarum, et in Dei laudibus cum amicis, proximis et peregrinis spiritualiter epulandum.

XXV.

Ut hospitalitatem omnes diligant et gratis exhibeant.

Admonendi sunt ut hospitalitatem diligant, et nulli hospitium præbere detrectent, et si cui forte hospitium præstiterint, nullam ab eo mercedem accipiant, nisi forte ille, qui a te recipitur, sponte sua aliquid det. Dicendumque illis qualiter multi per hospitalitatis officium Deo placuerunt, dicente Apostolo, *Per hanc enim placuerunt quidam Deo, angelis hospitio susceptis (Hebr. xiiii, 2). Et iterum, Hospitales sine murmuratione. (I Petr. iv, 9). Et ipse Dominus ad iudicium dicturus est, Hospes eram, et collegistis me (Matth. xxv, 35). Sciant sane quicumque hospitalitatem amant, Christum se in hospitibus recipere. Nam ille modus hospitalitatis non solum inhumanus, sed etiam crudelis est, quo nunquam hospes in domum ante recipitur, nisi prius dandi hospitii merces compensetur, et quod Dominus agere iussit pro perceptione regni cœlestis, pro acquisitione terrenarum rerum agatur.*

XXVI.

Ut a perjurii crimine fideles caveant.

Prædicandum est etiam ut perjurium fideles caveant, et ab hoc summopere absteineant, scientes hoc grande scelus esse, et in lege, et prophetis, sive Evangelio (*Matth. v, 33*) prohibitum. Audivimus enim quosdam parvipendere hoc scelus, et levem quodammodo perjuris penitentiam modum imponere. Qui nosse debent, talem de perjurio, qualem et de adulterio, de fornicatione, de homicidio, et de cæteris criminalibus vitiis, penitentiam imponendam. Si quis vero perpetrato perjurio, aut quolibet criminali peccato, timens penitentiam longam ærumnam, ad confessionem venire noluerit, ab ecclesia repellendus est, sive a communione et consortio fidelium, ut nullus cum eo comedat, neque bibat, neque oret, neque in suam eum domum recipiat.

XXVII.

Ut a falso testimonio fideles absteineant.

Dicendum est eis ut a falso etiam testimonio absteineant, scientes et hoc gravissimum scelus esse, et ab ipso Domino in monte Sinai prohibitum, dicente eodem Domino, *Non falsum testimonium dixeris (Exod. xx, 15)*; sive, *Testis falsus non erit impanitatus (Prov. xix, 5)*. Sciat se etiam, quisquis hoc perpetraverit, aut tali penitentia purgandum, ut superius dictum est de perjurio, aut tali damnatione, et excommunicatione damnandum, sicut superius insertum est. Dicendumque illis est quod summa, non dicam stultitia, sed nequitia est, pro cupiditate argenti et auri, aut vestimentorum, aut cujuslibet rei, aut quod creberrime contingere solet, propter ebrietatem, in tam grande scelus corruere, ut aut septem annis in arcta ærumna sit, aut ab ecclesia sit repulsus, dicente Domino, *Quid prodest homini si lucratur totum mundum, et animæ suæ detrimentum faciat*

(*Matth. xvi, 26*)? quippe cum aliis videatur pius existere, sibimet crudelis existat.

XXVIII.

Ut presbyteri ad docendas plebes sint parati.

Hortamur vos paratos esse ad docendas plebes. Qui Scripturas scit, prædicet Scripturas: qui vero nescit, saltem hoc, quod notissimum est, plebibus dicat: Ut declinent a malo, et faciant bonum (*Psal. xxxiii, 15*); inquirent pacem, et sequantur eam, quia oculi Domini super justos, et aures ejus ad preces eorum, etc. Nullus ergo se excusare poterit, quod non habeat linguam, unde possit aliquem ædificare. Mox enim, ut quemlibet errantem viderit, prout potest et valet, aut arguendo, aut obsecrando, aut increpando, ab errore retrahat, et ad peragendum bonum opus hortetur. Cum vero, Domino opitulante, ad synodum in unum convenerimus, sciat nobis unusquisque dicere, quantum Domino adjuvante laboraverit, aut quem fructum acquisierit. Et si quis forte nostro indiget adjutorio, nos cum charitate admoveat, et nos cum charitate nihilominus ei pro viribus adjutorium ferre non differemus.

XXIX.

Quonam orandi modo fideles uti debeant.

Admonere debetis fideles, ut assiduitatem et studium habeant orandi. Ipse autem orandi modus talis esse debet, ut primum dicto symbolo, quasi fidei suæ recensito fundamento, dicat quisquis est tribus vicibus: Qui plasmasti me, miserere mei, et tribus vicibus: Deus, propitius esto mihi peccatori, et compleat orationem Dominicam. Si ergo locus aut tempus exegerit, deprecetur sanctos apostolos et martyres, ut pro eo intercedant. Et armata fronte signo crucis, elevatis cum corde et manibus et oculis, Deo gratias agat. Si vero tempus ad hæc omnia peragenda minus sufficiens fuerit, sufficiat tantum: Qui plasmasti me, miserere mei; et, Deus, propitius esto mihi peccatori, et oratio Dominica tantum cum gemitu et contritione cordis.

XXX.

De confessione peccatorum Deo quotidie facienda.

Omni etenim die Deo in oratione nostra, aut semel, aut bis, aut quanto amplius possumus, confiteri debemus peccata nostra, dicente Propheta, *Delictum meum cognitum tibi feci, et injustitiam meam non abscondi. Dixi, Confitebor adversus me injustitias meas Domino, et tu remisisti impietatem peccati mei (Psal. xxxi, 5)*. Facta etenim confessione cum gemitu et lacrymis Domino in oratione, recitandus est psalmus quinquagesimus, sive vigesimus quartus, sive trigesimus primus, atque alii ad rem pertinentes, et sic complenda est oratio. Quia confessio quam sacerdotibus facimus, hoc etiam nobis adminiculum affert, quia accepto ab eis salutari consilio, saluberimis penitentiam observationibus, sive mutuis orationibus, peccatorum maculas diluimus. Confessio vero, quam soli Deo facimus, in hoc juvat quia quanto nos memores sumus peccatorum nostrorum, tanto horum Dominus obliviscitur: et e contrario, quanto

nos horum obliviscimur, tanto Dominus reminiscitur, dicente Propheta, *Et peccatorum tuorum non memorabor (Jerem. xxxi, 34)*. Tu autem memor esto quod David propheta se fecisse testatur, cum dicit, *Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, et peccatum meum contra me est semper (Psal. l, 4)*.

XXXI.

Qui ad confessionem veniunt omnia confiteri, et de omnibus examinari debent.

Confessiones dandæ sunt de omnibus peccatis quæ sive in opere, sive in cogitatione perpetrantur. Octo sunt principalia vitia, sine quibus vix ullus inveniri potest. Est enim gastrimargia, hoc est ventris ingluvis, secundo fornicatio, tertio acedia sive tristitia, quarto avaritia, quinto vana gloria, sexto invidia, septimo ira, octavo superbia. Quando ergo quis ad confessionem venit, diligenter debet inquiri quomodo aut qua occasione peccatum perpetraverit quod pergesse se confitetur, et juxta modum facti debet ei pœnitentia indicari. Debet ei persuadgri ut et de perversis cogitationibus faciat confessionem. Debet ei etiam injungi ut de octo principalibus vitiis faciat suam confessionem, et nominatim ei debet sacerdos unumquodque vitium dicere, et suam de eo confessionem accipere.

XXXII.

Quod unusquisque opera misericordiæ quæ in alios exercet, in seipso spiritualiter agere debeat.

Esurientes satiandi sunt, sitientes potandi, nudi operiendi, infirmi et qui in carcere sunt visitandi, et hospites colligendi, dicente Domino, *Esurivi enim, et dedistis mihi manducare: sitivi, et dedistis mihi bibere, etc. (Matth. xxv, 35)*. Nam hæc omnia, et in se quisque debet spiritualiter agere, et in aliis corporaliter adimplere, quia pene nihil prosunt hæc omnia ad vitam æternam compensandam, si luxuriose, superbe, invide, et, ne singula replicem, si vitiose et inordinate quis vivat, et a cæteris bonis operibus vacet. Qui ergo videt se Christum non habere, qui dixit, *Ego sum panis vivus qui de cælo descendi (Joan. vi, 41)*, et charitatem, quæ est pastus animæ, non habet, esurit quidem: sed si per bona opera Christo adjungit se, et charitatis dulcedine replet, esurientem omnino se pavit. Qui doctrina Spiritus sancti et Scripturarum sanctarum fluentis caret, sitiens est; sed si se fluentis verbi Dei irriget, et mentem suam spiritualis poculi dulcedine ebriet, iste se sitientem potat. Qui videt se justitia, sive cæteris bonorum operum exhibitionibus nudatum, et induit se justitia, sive cæteris virtutibus, nudum se procul dubio vestit. Si in lecto vitiorum suorum jacet, et morbo iniquitatis suæ laborat, et funibus peccatorum suorum constrictus est, et vitiorum suorum obsitus pariete in tenebris iniquitatis suæ, est infirmus quidem; sed si de luto vitiorum per confessionem egreditur, et per pœnitentiæ lamenta vinculis peccatorum absolvitur, et ad lucem bonorum operum egreditur, infirmum et in carcere positum se procul dubio visitat.

A Si in hujus vitæ via videt se laborare, et vitiorum procella quasi quadam aeris intemperie inquietari, et receptaculum bonorum operum non habere, sciat se in itinere positum hospitio egere: at si se ad virtutum domum deducat, et sese in earum tutamine recipiat, hospitem quidem suscipit. Quæ omnia cum sibi spiritaliter exhibet, Christum in se, cujus ipse membrum est, pascit, potat, vestit, visitat ac suscipit.

XXXIII.

De officio filiorum erga parentes, et parentum erga filios.

Admonendi sunt fideles sanctæ Dei Ecclesiæ ut filios suos et filias suas doceant parentibus obedientiam exhibere, dicente Domino, *Fili, honorifica patrem tuum (Eccli. vii, 29)*; nam et ipsi parentes erga filios suos ac filias suas modeste debent agere, dicente Apostolo: *Et vos, parentes, nolite ad iracundiam provocare filios vestros (Ephes. vi, 4)*. Nam et hoc dicendum est eis ut si illi genitali affectu parcere velint injuriis filiorum, non has impune Dominus sinit, nisi forte digna pœnitentia exhibeatur, et quia levius est filiis parentum quælibet flagella suscipere quam Dei iram incurrere.

XXXIV.

Vera charitas quænam sit.

Admonendus est populus quod hæc sit vera charitas quæ Deum diligit plusquam se, et proximum tanquam se, et quæ nihil vult alii facere nisi quod sibi vult fieri; et plura quæ recensere longum est. Nam et quicumque in potu et cibo, et dandis atque accipiendis rebus, charitatem tantum putant, non mediocriter errant, dicente Apostolo, *Regnum Dei non est cibus et potus (Rom. xiv, 17)*. Nam et ipsa quando cum charitate faciunt, bona sunt, et inter virtutes computanda.

XXXV.

Quid cavere mercatores debeant qui negotiantur.

Admonendi sunt qui negotiis ac mercationibus rerum invigilant, ut non plus terrena lucra quam vitam cupiant sempiternam. Nam qui plus de rebus terrenis quam de animæ suæ salute cogitat, valde a via veritatis aberrat, et juxta quemdam sapientem, in vita sua perdidit intima sua. Sequendus est enim in hac parte, sicut et in cæteris, apostolicus sermo, qui ait, *Et ne quis supergrediatur, neque circumveniat in negotio proximum suum (1 The. iv, 6)*; vindex est enim Deus de his omnibus. Sicut enim ab his qui labori agrorum et cæteris laboribus victum atque vestitum et necessaria usibus humanis acquirere inhiantes stant, decimæ et eleemosynæ dandæ sunt: ita his quoque qui pro necessitatibus suis negotiis insistent, faciendum est. Unicuique enim homini Deus dedit artem qua pascatur, et unusquisque de arte sua, de qua corporis necessaria subsidia habet, animæ quoque, quod magis necessarium est, subsidium administrare debet.

XXXVI.

Quid curandum sit ante Quadragesimam, et quod septem modis peccata dimittantur.

Hebdomada una ante initium Quadragesimæ confessionis sacerdotibus dandæ sunt, pœnitentia accipiendæ, discordantes reconciliandi, et omnia jurgia sedanda, et dimittere debent debita invicem de cordibus suis, ut liberius dicant, *Dimittite nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris.* Et sic ingredientes in beatæ Quadragesimæ tempus mundis et purificatis mentibus ad sanctum Pascha accedant, et per pœnitentiam se renovent, quæ est secundus baptismus. Sicut enim baptismus peccata, ita pœnitentia purgat. Et quia post baptismum peccator denuo non potest baptizari, hoc medicamentum a Domino pœnitentiæ datum est, ut per eam vice baptismi peccata post baptismum diluantur. Septem enim modis peccata dimitti Scripturæ sanctæ demonstrant. Primo, in baptisate, qui propter remissionem peccatorum datus est. Secundo, per martyrium, juxta illud quod ait Psalmista, *Beatus cui non imputavit Dominus peccatum (Psal. xxxi, 2).* Quia juxta ejusdem David sententiam, *Beati quorum remissa sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata (Ibid., v. 1).* Remittuntur peccata per baptismum, teguntur per pœnitentiam, non imputantur per martyrium. Tertio, per eleemosynam, juxta Danielelem, qui profano Nabuchodonosor regi ait, *Peccata tua eleemosynis redime in misericordiis pauperum (Dan. iv, 24);* et illud, *Ignem ardentem exstinguit aqua, et eleemosyna exstinguit peccatum (Eccli. iii, 33).* Et Dominus in Evangelio, *Verumtamen date eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis (Luc. xi, 41).* Quarto, si remittat quis peccanti in se peccata sua, juxta illud, *Dimittite et dimittetur vobis, date et dabitur vobis (Marc. xi, 25);* et illud, *Sic et Pater vester dimittet vobis peccata vestra, si remiseritis unicuique de cordibus vestris (ibid.).* Quinto, si per prædicationem suam quis et per honorum exercitium alios ab errore suo convertat, juxta illud quod ait Apostolus, *Quoniam si converti fecerit quis peccatorem ab errore viæ suæ, salvabit animam ejus a morte, et operiet multitudinem peccatorum (Jacob. v, 19).* Sexto per charitatem, juxta illud, *Charitas Dei cooperit multitudinem peccatorum per Jesum Christum Dominum nostrum (I Petr. iv, 8).* Septimo, per pœnitentiam, juxta illud quod ait David, *Conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina (Psal. xxxi, 4).*

XXXVII.

Quod jejunium Quadragesimæ summa cura observandum sit.

Ipsa autem Quadragesima cum summa observatione custodiri debet, ut jejunium in ea, præter dies Dominicos, qui abstinentiæ subtracti sunt, nullatenus resolvatur, quia ipsi dies decimæ sunt anni nostri, quos cum omni religione et sanctitate tran-

^a Decesse videtur a vino.

A sigere debemus. Nulla in his occasio sit solventi jejunii, quia alio tempore solet jejunium charitatis causa dissolvi, isto vero nullatenus debet. Quia in alio jejunare in voluntate et arbitrio cujuslibet positum est, in hoc vero non jejunare, præceptum Dei transcendere est. Et in alio tempore jejunare, præmium abstinenti acquirere est: in hoc vero, præter infirmos ac parvalos, quisquis non jejunaverit, pœnam sibi acquirit, quia eisdem dies Dominus, et per Moysen, et per Eliam, et per semetipsum sacro jejunio consecravit.

XXXVIII.

Quod cum jejunio eleemosyna jungenda sit.

Diebus vero jejunii eleemosyna faciendæ est, et cibum vel potum, quo quisque uti debuit si non jejunaret, pauperibus erogare, quia jejunare et cibum prædii ad cœnam reservare, non mercedis, sed ciborum est incrementum.

XXXIX.

Quod jejunium ante vespertinum officium solvi non debeat.

Solent plures, qui se jejunare putant, mox ut signum audiunt ad nonam, manducare, qui nullatenus jejunare credendi sunt, si ante manducaverint quam vespertinum celebretur officium. Concurrentium enim ad Missas, et auditis missarum solemnibus, sive vespertinis officiis, largitis eleemosynis, ad cibum accedendum est. Si vero aliquis necessitate constrictus fuerit ut ad missam convenire non valeat, æstimata vespertina hora, completa oratione sua, jejunium absolvere debet.

XL.

A quibusnam abstinendum sit cum jejunatur.

Abstinentia vero in his diebus omnium deliciarum esse debet, et sobrie, et caste vivendum. Qui vero ovis, caseo, piscibus et vino abstinere potest, magnæ virtutis est: qui autem his, aut infirmitate interveniente, aut quolibet opere, abstinere non potest, utatur. Tantum ut jejunium usque ad vespertinum solemniter celebret: et vinum non ad ebrietatem, sed ad refectionem corporis sui sumat. A caseo vero, lacte, butyro et ovis abstinere, et non jejunare^a, dementissimum est, et omni ratione senotum. Vini enim ebrietas et luxuria prohibita sunt, non lac et ova. Non ait Apostolus: Nolite comedere lac et ova, sed, *Nolite inebriari vino, in quo est luxuria (Ephes. v, 28).*

XLI.

Quibus diebus in Quadragesima communicare debeant fideles, et de paschalis hebdomadæ celebriate.

Singulis diebus Dominicis in Quadragesima, præter hos qui excommunicati sunt, sacramenta corporis et sanguinis Christi sumenda sunt, et in Cœna Domini et in Parasceve, in vigilia Paschæ, et in die Resurrectionis Domini penitus ab omnibus communicandum, et ipsi dies paschalis hebdomadæ omnes æquali religione colendi sunt.

XLII.

Quod jejunorum diebus cessare debeant lites et contentiones.

In his jejuniorum diebus nullæ lites, nullæ contentiones esse debent, sed in Dei laudibus et in opere necessario persistendum. Arguit enim eos qui contentiones et lites Quadragesimæ tempore exercent, et qui debita a debitoribus exigunt, Dominus per prophetam dicens : *Ecce in die jejunii vestri inveniuntur voluntates vestræ, et omnes debitores vestros repetitis. Ecce ad lites, et contentiones jejunatis, et percussistis pugno impie (Isa. LVIII, 5).*

XLIII.

Quod diebus jejuniorum abstinendum sit a conjugibus.

Abstinendum est enim in his sacratissimis diebus a conjugibus, et caste et pie vivendum, ut sanctificato corde et corpore isti sancti dies transigantur, et sic perveniatur ad diem sanctum Paschæ, quia pene nihil valet jejunium quod conjugali opere pollutur, et quod orationes, vigiliæ et eleemosynæ non commendant.

XLIV.

De sacra communione, quo modo, et quam frequenter usurpanda sit.

Admonendus est populus ut ad sacrosanctum sacramentum corporis et sanguinis Domini nequaquam indifferenter accedat, nec ab hoc nimium absteineat : sed cum omni diligentia eligat tempus, quando aliquandiu ab opere conjugali absteineat, et vitis se purget, virtutibus exornet, eleemosynis et orationibus insistat, et sic ad tantum sacramentum accedat. Quia sicut periculosum est impurum quemque ad tantum sacramentum accedere, ita etiam periculosum est ab hoc prolixo tempore abstinere. Salva ratione eorum, qui excommunicati, non quando eis libet, sed certis temporibus communicant, et religionis quibuscunque sancte viventibus, qui pene omni die id faciunt.

XLV.

Ut diebus Dominicis populus per missas peculiare a publicis non abstrahatur.

Ut Missæ, quæ per dies Dominicos peculiare a sacerdotibus fiunt, non ita in publico fiant, ut per eas populus a publicis missarum solemnibus, quæ hora tertia canonicè fiunt, abstrahatur : quia pessimus usus est apud quosdam, qui in diebus Dominicis, sive in quibuslibet festivitibus, mox ubi missam celebrari, etiamsi pro defunctis sit, audierint, abscedunt, ut per totum diem a primo mane ebriati et comessationi potius quam Deo deserviant.

Qui hos Theodulfi canones primus in lucem dedit cardinalis Baronius, cum de tempore quo scripti sunt certi nihil haberet, in annum Christi 835 eos conjecit, serius omnino quam par fuit ; quia Theodulfum ad ea tempora non pervenisse ostendit Jonas ejus in Aurelianensi cathedra successor, qui a Ludovico Pio post synodum Parisiensem ad Eugenium papam missus est anno 824. Nobis etsi de anno compertum nihil erat, aptius tamen referri ad

A

XLVI.

Ut omnes ad matrem ecclesiam missarum solemnia et prædicationem audituri conveniant, neque ante peractum officium cibum capiant.

Admonendus est populus ut ante publicum peractum officium ad cibum non accedat, et omnes ad sanctam matrem ecclesiam missarum solemnia et prædicationem audituri conveniant, et sacerdotes per oratoria nequaquam missas nisi tam caute ante secundam horam celebrent, ut populus a publicis solemnitatibus non abstrahatur. Sed sive sacerdotes, qui in circuitu urbis, aut in eadem urbe sunt, sive populus, ut prædiximus, in unum ad publicam missarum celebrationem conveniant, exceptis Deo sacratis feminis, quibus mos est ad publicum non egredi, sed claustris monasterii contineri.

Dilectissimi fratres, sanctissimi consacerdotes, et nostri ministerii adjutores, obsecro vos supplici animo in præsentia Domini nostri Jesu Christi et sanctorum ejus, ut digni Deo in omni religione charitatis et castitatis deserviat, et sitis populo Dei doctores et ductores in omni exemplo bono, ut populus Dei utrumque et per vestram sanctam conversationem et devotam prædicationem erudiat in laudem et in gloriam sancti nominis Domini nostri Jesu Christi, et in salutem sempiternam animarum vestrarum. Conversamini coram Deo et coram omni populo in castitate corporis vestri et humilitate animæ vestræ, et sanctam charitatem ad omnes, nihil facientes unde sacerdotium sanctitatis vestræ reprehensibile fiat, nec aliquid in vestra reperiat vita quod juste a quolibet detrahi possit. Sint mores vestri sine cupiditate mala, sine avaritia, sine comessatione et ebrietate, sicut decet sanctos Dei sacerdotes, qui populo Dei præesse debent et gubernare ecclesias Christi. Discite fidem catholicam, prædicate diligentissime, et eam populo prædicate, unusquisque in ecclesia vestra, et facite officia vestra in Dei omnipotentis honore statutis temporibus, ut Deus omnipotens honorificetur, et nomen ejus sanctum ab omnibus laudetur, qui vos vident honorifice facere sacerdotium vestrum, et servitium omnipotentis Dei. Digne prædicate populo, ut confessionem faciant peccatorum suorum et penitentiam accipiant qualiter a Deo remissionem habere non possunt delictorum suorum, nisi puram faciant confessionem et penitentiam justam, et absteineant se a peccatis quæ ante fecerunt, quia hæc est vera penitentia et certissima indulgentia, ut iterum eadem non faciat homo delicta pro quibus veniam poposcit. Absteineant se a fornicatione ; et qui feminas

hæc tempora visum est, quæ propius aberant ab exordio pontificatus Theodulfi ; quem per hos annos, atque ante synodum Francofordiensem, episcopum jam fuisse, Alcuini ad Carolum regem epistola declarat.

Quæ sequuntur, in editione Sirmondi, prout serius recensita, ad calcem Operum Theodulfi recusa, huc revocamus. ERIT.

habent, legitime temporibus statutis eis utantur, et honorifice habeant feminas suas, et sic fidem castitatis conservent uxoribus, sicut velint quod uxores suæ illis custodiant. Filios vel filias quæ habent, erudiant illos in timore Dei et in sanctitate sua, ut non sint fures, nec latrones, nec fornicatores, nec alias quaslibet immunditias faciant in corpore suo ad implendam libidinem : ut sint obediens parentibus suis in omni bono, ut digni sint benedictionem accipere a Domino; et prædicate omnibus veritatem amare, benignos esse ad pauperes, peregrinosque et miseros, de substantia quam illis dederit Deus, non solum aliena non excipiant, sed etiam sua benigne tribuant. Si velint benedictionem Dei habere, non falsum testimonium dicant, ne perjuriam faciant, quia falsos testes et perversos Deus damnat in æternum; et admonete eos ut faciant fideliter quæcunque dominis suis debeant facere in omni labore et opere quod injunctum sit eis; ut sæpius ad ecclesias veniant, maxime festivis diebus, ad orationem, ad audiendum verbum Dei, et non otiosis verbis ibi maneat in orationem : puram et sanctam habeant humilitatem inter se, et patientiam et charitatem, cæ est totius boni caput et firmamentum. Prædicate eis quod est unus Deus omnipotens creator cæli et terræ, qui in Filio suo Domino nostro Jesu Christo mundum redemit, regnumque cælorum omnibus fidelibus aperuit, in quo iudicaturus est mundum. Prædicate illis de futuro iudicio, de pœnis impiorum perpetuis, confessionem et pœnitentiam facere de peccatis suis, vel eadem dimittere peccata. Nominatè illa peccata quæ beatus Paulus doctor gentium enumeravit, dicens : *An nescitis quoniam iniqui regnum Dei non possidebunt? Nolite errare, quoniam neque fornicarii, neque idolis servientes, neque adulteri, neque molles, neque masculorum concubitores, neque fures, neque avari, neque ebriosi, neque maledici, neque perjuri, neque rapaces, regnum Dei possidebunt (I Cor. vi, 9)*; qui vero hæc vel his similia agunt, si confiteri et pœnitentiam agere negligunt, æternis tormentis et flammis cum diabolo condemnabuntur : qui vero regnum Dei intrare cupiunt, faciant iustitiam, misericordiam, veritatem, benignitatem, obedientiam, necnon et eleemosynam prout habent facultatem : jejunia quoque et orationes exerceant, habentes charitatem Dei omnipotentis, et bonum facientes omni homini, prout possint. Vivant in castitate et pietate, in humilitate, et obedientia, et fide bona, et confidant in Dei misericor-

dia, ut indulgeat illis omnia delicta sua, et æterna gaudia illis perdonare cum sanctis suis dignetur. Hæc, sanctissimi sacerdotes Christi, ad æternam vitam cum sanctis episcopis et apostolis convocati prædicate populo, et vosmetipsos dignos facite in omni religione et castitate in conspectu omnipotentis Dei, quatenus concedat vobis cum multiplici laboris vestri fructu æternæ beatitudinis gloriam recipere. Omnipotens Deus vos proficere faciat in opere bono, dilectissimi fratres.

ADDITIO AD CAPITULARE THEODULFI.

Duo posteriora capitula rediguntur in unum in codice Subessionico, auctiora editis, quæ talia sunt.

Sancitum ut missæ quæ per dies Dominicos peculiare a sacerdotibus sunt, ne ita in publico fiant ut populus eas audire queat, et præterea a publicis missarum solemnibus, quæ hora tertia canonicè fiant se abstrahat; nam pessimum usum quidam in hoc habent, quando in diebus Dominicis, sive in aliis solemnibus diebus missas, licet pro defunctis, sive alias quascunque, quæ familiariter a sacerdotibus sunt, audire respiciant, et a primo mane per totum diem ebrietatibus, et commensationibus atque vaniloquiis potius quam Deo deserviunt. Propterea providendum est ut omnes ad publicam sanctam matrem ecclesiam, ad missarum solemnibus et prædicationem audituri conveniant. Simul et hoc statutum est ut in civitate in qua episcopus constitutus est omnes presbyteri et populi, tam civitatis quam et suburbani, revestiti in ipsa missa usque ad benedictionem episcopi et communionem devota mente stare debent, et postea si voluerint, cum licentia ad suos titulos benedictione et communionem percepta revertantur. Et hoc summopere cavendum est sacerdotibus, ut per oratoria neque per suburbana monasteria, vel ecclesias suburbanas, missas nequaquam nisi tam caute ante secundam horam, foribusque reseratis, celebrare præsumant, ut populus a publicis solemnitatibus tali occasione accepta, a missa sive a prædicatione episcopi se minime subtrahere possit, sed omnes tam sacerdotes suburbani, quam et in urbe constituti, et populus cunctus, ut prædiximus, una cum illis ad publicam missarum celebrationem conveniant, et nulli extra parvulos et infirmos, licet missam auditam habeant, tam in civitatibus quam et in parochiis edere et bibere præsumant ante publicum peractum officium. Si quis hæc statuta transgredi tentaverit, canonico iudicio usque ad satisfactionem subdatur.

THEODULFI CAPITULARE AD EOSDEM.

(Baluz., Miscell., tom. II, pag. 99.)

A primo hominis lapsu, in quo bonum naturæ velut ipsa radix generis humani vitata, usque nunc seminarium vitiorum naturæ insertum pullulat, unde

fit quod cum labore discimus, sine labore obliviscimur, difficile ad virtutes assurgimus, facile in vitia dilabimur. Quamobrem omni mentis circumspectione